

Αρχιεπίσκοπος: Ρίζα του οικολογικού ζητήματος η άγνοια

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

Μήνυμα για την Παγκόσμια Ημέρα Περιβάλλοντος η οποία τιμάται κάθε χρόνο στις 5 Ιουνίου έστειλε ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Ιερώνυμος.

Όπως αναφέρει ο Μακαριώτατος: “Η ρίζα του οικολογικού ζητήματος ευρίσκεται εις την άγνοιαν και αδιαφορίαν του ανθρώπου· εις την απροθυμίαν του να κυριαρχήση επί του εγωκεντρισμού και του υποτιθεμένου υλικού «ευδαιμονισμού» του· εις την αλλόκοτον άρνησίν του να εξέλθη του λαβυρίνθου εις τον οποίον ενέκλεισεν εαυτόν διά της καταχρήσεως του περιβάλλοντος”.

“Η Εκκλησία καταβάλλει εργώδεις προσπάθειάς επί τω σκοπώ της αναδείξεως οικολογικών συνειδήσεων, ερειδομένων επί της Αγίας Γραφής και της εκκλησιαστικής παραδόσεως.

Λόγου χάριν, εξ αυτής της θεολογίας της, συνιστά εις τους πιστούς τον σεβασμόν προς το περιβάλλον ως δημιουργήμα θείον. Διά των λειτουργικών της ευχών και άλλων σχετικών πνευματικών μέσων υπενθυμίζει ότι άνευ του φυσικού περιβάλλοντος είναι αδύνατος η συνέχις και της ιδικής μας ζωής, καθ’ ότι ο άνθρωπος δεν αυτονομείται από της υπολοίπου δημιουργίας, αφού τυγχάνει

αναπόσπαστον μέρος αυτής. Προτρέπει δε ανελλιπώς τας ενορίας και τους φορείς εις ανάπτυξιν ποικίλων δράσεων προς προστασίαν του περιβάλλοντος και προαγωγήν οικολογικού πνεύματος και εις καλλιέργειαν φιλικών προς το περιβάλλον έξεων, ήτοι, παραδείγματος χάριν, περιορισμόν της χρήσεως ρυπογόνων και ενεργοβόρων μηχανημάτων, ανακύκλωσιν, προστασίαν των δασών, αποφυγήν της ηχορρυπάνσεως”, αναφέρει.

ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ

Σχεδόν πενήτηκοντα έτη παρήλθον άφ’ ότου ό ΟΗΕ πάνυ καλώς καθιέρωσεν τήν 5ην Ιουνίου έκάστου έτους ως παγκοσμίαν ήμέραν αφιερωμένην εις τήν προστασίαν τοϋ περιβάλλοντος.

Διό, ή **Διαρκής Ίερά Σύνοδος**, ως είκός, έπευλογεΐ καί χαιρετίζει τήν έν λόγω επέτειον, δεδομένου ότι ή τοϋ Χριστοϋ Έκκλησία μεριμνᾷ καθ’ όλας τάς ήμέρας τοϋ έτους, μή περιοριζόμενη υπό τής τοϋ χρόνου συμβατικότητος, υπενθυμίζουσα πρός πᾶσαν κατεύθυνσιν καί πρός πάντα άνθρωπον τόν άπαιτούμενον σεβασμόν, τήν σωστήν χρήσιν καί τήν όφειλομένην αγάπην πρός τό φυσικόν περιβάλλον. Τό περιβάλλον τό όποϊον, ως καί έκ τοϋ όνόματός του δηλοϋται, περιβάλλει τε καί περιλαμβάνει πάντας ήμᾶς, τήν λογικήν καί ᾄλογον κτίσιν, τήν όργανικήν καί άνόργανον ὕλην καί, έν μιᾷ λέξει, αϋτήν ταύτην τήν βιολογικήν ζωήν καί ὕπαρξιν ήμῶν.

Ό άληθής Χριστιανός, βεβαίως, οϋδέποτε λησμονεΐ τήν άφυπνιστικήν τοϋ άγίου Αποστόλου Παύλου υπόμνησιν, άφορῶσαν, άφ’ ενός, εις τό παροδικόν καί έφήμερον τοϋ ανθρώπου έν τῷ κόσμῳ τούτῳ καί, άφ’ έτέρου, εις τήν έν οϋρανοΐς κρείττονα ὕπαρξιν ήμῶν, λέγοντος: «οϋ γάρ έχομεν ὤδε μένουσαν πόλιν, αλλά τήν μέλλουσαν έπιζητοϋμεν» (Έβρ. 13, 14).

Όμως, ή άποκαραδοκία τής μελλούσης καί άφθίτου Πόλεως, τής Πόλεως τοϋ Θεοϋ, τής εύλογημένης Βασιλείας τής θείας Αγάπης, Δικαιοσύνης καί Εΐρήνης, οϋδόλως άπαλλάσσει ήμᾶς τής μεγίστης ευθύνης καί τής έναντι τοϋ Θεοϋ, ήμῶν τῶν ιδίων καί τῶν έπερχομένων γενεῶν, ὕποχρεώσεως ὅπως διαφυλάττωμεν καλῶς τό φυσικόν περιβάλλον, τό θαυμαστόν καί έξαΐσιον τοϋτο θεΐον δημιούργημα, έν εύχαριστίᾳ καί εύγνωμοσύνη πολλῇ πρός τόν Ποιητήν «όρατῶν τε πάντων καί άοράτων» καί μόνον εύλογητόν Θεόν, τόν συνέχοντα έν τῇ δρακί Αϋτοϋ ᾗπασαν τήν κτίσιν.

Ή έκ τής Αγίας Γραφής άπορρέουσα θεολογία τής Έκκλησίας ήμῶν ότι ό Κύριος τής Δόξης έθεσεν τόν άνθρωπον εις τόν κόσμον ως βασιλέα καί ιερέα τής κτίσεως διά νά εργάζεται τά έργα τοϋ φωτός, τής άληθείας καί τής αγάπης καί οϋχί νά

καταστρέφη διά τῆς κακῆς χρήσεως τήν δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ, κατέχει μείζονα σημασίαν εἰς τήν ζωὴν ἐκάστου πιστοῦ. «Τά γάρ ἀόρατα αὐτοῦ (τοῦ Θεοῦ) ἀπό κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται, ἢ τε ἀίδιος αὐτοῦ δύναμις καὶ θειότης» (Ρωμ. 1, 20), ἐπισημαίνει καὶ αὖθις ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος. Τουτέστιν, αἱ ἀόρατοι ιδιότητες τοῦ Θεοῦ, δηλαδή ἡ αἰώνιος δύναμις καὶ θεότης Αὐτοῦ, γίνονται ἐμφανῶς αἰσθηταί εἰς ἡμᾶς μέσῳ τῶν δημιουργημάτων Αὐτοῦ, καθ' ὅτι οὕτω κηρύσσεται, δι' ἐποπτικοῦ καὶ ἀναγωγικοῦ τρόπου, ἡ ἀσύλληπτος σοφία, ἡ ἄκρα ἀγαθότης, ἡ πρόνοια καί, ἐν γένει, τό μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ δημιουργία τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τοῦ φωτός, τοῦ οὐρανίου στερεώματος, τῆς ξηρᾶς καὶ τῶν ὑδάτων, τῶν δένδρων, τῶν φυτῶν καὶ τῶν ἀνθέων, τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, τῶν ἀστέρων, τῶν πτηνῶν καὶ τῶν ἰχθύων, τῶν θηλαστικῶν ζώων καὶ τῶν ἐρπετῶν καί, τέλος, αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀνθρώπου, ἀνάγει τόν νοῦν καὶ τήν διάνοιαν ἡμῶν πρὸς αἶνον καὶ δοξολογίαν, σὺν πάσῃ τῇ κτίσει, τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁδηγήσαντος ἡμᾶς διά τῆς δημιουργικῆς θείας Αὐτοῦ ἐνεργείας ἀπὸ τῆς ἀνυπαρξίας εἰς τήν ὑπαρξιν.

Διό, ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία διακηρύσσει ὅτι ἄνευ τῆς ἀσκητικῆς καὶ εὐαγγελικῆς θεωρήσεως τοῦ περιβάλλοντος, ἄνευ τῆς ὀρθολογικῆς καὶ συνετῆς χρήσεως τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καὶ τοῦ πλούτου, τό οἰκολογικόν πρόβλημα θά ἐπιδεινοῦται ἔτι περαιτέρω.

Ἡ ρίζα τοῦ οἰκολογικοῦ ζητήματος εὐρίσκεται εἰς τήν ἄγνοιαν καὶ ἀδιαφορίαν τοῦ ἀνθρώπου· εἰς τήν ἀπροθυμίαν του νά κυριαρχήσῃ ἐπὶ τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ καὶ τοῦ ὑποτιθεμένου ὑλικοῦ «εὐδαιμονισμοῦ» του· εἰς τήν ἀλλόκοτον ἄρνησίν του νά ἐξέλθῃ τοῦ λαβυρίνθου εἰς τόν ὁποῖον ἐνέκλεισεν ἑαυτόν διά τῆς καταχρήσεως τοῦ περιβάλλοντος.

Τό ἔδαφος, τό ὑπέδαφος, τά ὕδατα, ἡ χλωρίς καὶ ἡ πανίς, ὁ ἀήρ, ἡ ἀτμόσφαιρα καί, συνελόντι εἰπεῖν, τό περιβάλλον ὁλόκληρον μολύνονται ἐπικινδύνως καὶ ἀκαταπαύστως, ἰδίως μετὰ τήν βιομηχανικὴν ἐπανάστασιν, ἐκ τῆς ἀφροσύνης τοῦ ἀνθρώπου, ὡς καὶ ἐκ τῆς ἐλλείψεως μέτρου, ἀγάπης καὶ στοργῆς πρὸς τήν θείαν δημιουργίαν.

Καί τί μέλλει γενέσθαι; Τίνι τρόπῳ θά δυνηθῇ ὁ ἄνθρωπος νά σωθῇ ἐκ τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐκ τῶν αὐτοκαταστροφικῶν του τάσεων καὶ τῆς ἐγκληματικῆς ἀδιαφορίας του διά τό φυσικόν περιβάλλον;

Βεβαίως, μέσῳ τῆς συνεχοῦς καλλιέργειας μιᾶς ὑγιοῦς οἰκολογικῆς συνειδήσεως, ἡ ὁποία ἐπιτυγχάνεται διά τῆς γνώσεως, τῆς παιδείας καὶ τῆς εὐθύνης τῶν πολιτῶν ἔναντι τῆς προστασίας τοῦ περιβάλλοντος. Μέσῳ τῆς ἀδιακόπου

ἐργασίας καί προνοίας ὑπέρ τῆς διαφυλάξεως τοῦ περιλαμβάνοντος ἡμᾶς οἰκοσυστήματος.

Ὡς ἐκ τούτου, ἡ Ἐκκλησία καταβάλλει ἐργώδεις προσπάθειας ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἀναδείξεως οἰκολογικῶν συνειδησέων, ἐρειδομένων ἐπὶ τῆς Ἀγίας Γραφῆς καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως.

Λόγου χάριν, ἐξ αὐτῆς τῆς θεολογίας της, συνιστᾷ εἰς τοὺς πιστοὺς τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸ περιβάλλον ὡς δημιουργημὰ θεῖον. Διὰ τῶν λειτουργικῶν της εὐχῶν καὶ ἄλλων σχετικῶν πνευματικῶν μέσων ὑπενθυμίζει ὅτι ἄνευ τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος εἶναι ἀδύνατος ἡ συνέχισις καί τῆς ἰδικῆς μας ζωῆς, καθ' ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν αὐτονομεῖται ἀπὸ τῆς ὑπολοίπου δημιουργίας, ἀφοῦ τυγχάνει ἀναπόσπαστον μέρος αὐτῆς.

Προτρέπει δέ ἀνελλιπῶς τὰς ἐνορίας καί τοὺς φορεῖς εἰς ἀνάπτυξιν ποικίλων δράσεων πρὸς προστασίαν τοῦ περιβάλλοντος καί προαγωγήν οἰκολογικοῦ πνεύματος καί εἰς καλλιέργειαν φιλικῶν πρὸς τὸ περιβάλλον ἔξεων, ἥτοι, παραδείγματος χάριν, περιορισμὸν τῆς χρήσεως ρυπογόνων καί ἐνεργοβόρων μηχανημάτων, ἀνακύκλωσιν, προστασίαν τῶν δασῶν, ἀποφυγὴν τῆς ἠχορρυπάνσεως.

Ὑποκαρδίως ἐπευχόμεθα ὅπως ἡ χάρις τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου διαφυλάττῃ πάντας ἡμᾶς, τὸ περιβάλλον ἡμᾶς φυσικόν οἰκοσύστημα καί ἅπασαν τὴν δημιουργίαν ἀτρώτους, ἀβλαβεῖς καί ἀκεραίους πρὸς δόξαν Θεοῦ, τοῦ ποιήσαντος ἡμᾶς, καί ἀπρόσκοπτον ἐξακολουθήσιν τῆς ἐνθάδε βιοτῆς ἡμῶν, ἐπ' ἐλπίδι τῆς αἰδίου μετοχῆς εἰς τὸ πλήρωμα τῆς ζωῆς, ἐν τῷ ἀνεσπέρῳ φωτὶ τῆς τῶν οὐρανῶν Βασιλείας.

Χριστὸς Ἀνέστη!

Μετά πολλῆς ἀγάπης καί εὐχῶν πατρικῶν

† Ὁ Ἀθηνῶν Ι Ε Ρ Ω Ν Υ Μ Ο Σ, Πρόεδρος